

Cena 50 halěrů

Hronov 18. srpna 1963

u nás

O amatérské divadlo skutečně tvořivé ZE ZAHAJOVACÍHO PROJEVU NÁMĚSTKA MINISTRA ŠKOLSTVÍ A KULTURY s. V. HENDRYCHA

Před letošním 33. Jiráskovým Hronovem si uvědomujeme silněji než jindy, jak v proměnách vývoje socialistické společnosti dochází také k proměnám v oblasti kultury a umění. Tyto změny zasahují rovněž amatérské umění, které má ve výchově socialistického člověka stále větší význam.

Amatérské divadlo, které je skutečně tvořivé, které je poctivým občanským hledáním sebe a největšího možného příspěvku společnosti, odkrývá v našem lidu nové rezervy, upevňuje pocit kolektivity, je důležitou zbraní v boji proti individualismu, maloměstáckému sobectví a starým i novým podobám lhostejnosti. Zároveň z toho vyplývá, že amatérské divadlo může být — a v mnoha případech také opravdu je — cenným pomocníkem socialismu a má proto stále větší význam v naší společnosti, význam, který je třeba poznávat, respektovat a rozumět i citlivě řídit.

Přitom by ovšem bylo nesprávné soustřeďovat se pouze na zvyšování umělecké dovednosti, pouze na hledání nových výrazových prostředků, odpovídajících způsobu myšlení a rytmu naší doby. Toto hledání se může stát záslužným hledačstvím jen za předpokladu, že jde ruku v ruce s myšlenkově pronikavou analýzou současných problémů, že je opřeno o pevné znalosti socialistického světového názoru, o pevný občanský postoj. Nestačí jen zdokonalovat umělecký nástroj, je třeba také hledat způsoby, jak hluboce poznávat to, čemu má tento umělecký nástroj sloužit.

Chceme-li vychovat v lidech schopnost řídit výrobu i společnost, pak záleží mnoho na tom, aby tuto schopnost získali včas a v plné složitosti právě lidé mladé generace, kteří jednou nastoupí na naše místa a budou řídit dále naši společnost po nás. Dovednost řídit jiné začíná ovšem u schopnosti řídit sám sebe, svůj vlastní život. To je nemyslitelné bez přesného poznání svých předností i nedostatků. A právě v tom je velkým pomocníkem aktivní umělecká činnost,

je-li skutečně tvůrčí, není-li chápána staromilsky a jednostranně, ale v celé šíři kultury a estetické výchovy.

Nestačí však jen poznávat a osvojovat si to, co nashromáždilo lidstvo. Málo ještě poznávají mladí lidé cesty a názory starších spolupracovníků, ti starší pak leckdy stejně povrchně a tedy nesprávně posuzují a odsuzují mládež.

Mládež často ještě není dostatečně vhodně, citlivě podněcována k vlastní žití po poznání. Nenachází-li v prostředí v němž žije, ani v myšlení starších soudruhů dostatek přirozeného, životního romantismu socialistického, hledá romantismus falešný. Mládež musí pochopit, že jí nemůžeme nic ulehčovat, protože to je ten nejhorší výchovný prostředek. Je to výchova k pasivitě.

Letošní krajské přehlídky amatérského divadla byly poprvé skutečně dělnou schůzkou nejen zkušených ochotnických pracovníků, ale i nových zájemců o amatérskou tvorbu. Ve všech krajích se znovu objevily vedle problémů nových i bolesti a obtíže staré, které všichni ochotníci dobře znají. Bude nejvyšší čas s nimi skoncovat, ovšem tak, abychom zároveň vytvořili záruky, že se již nebudou opakovat.

Představení, kroužky i semináře na letošním Jiráskově Hronovu jistě nemohou vyřešit všechno. Udělají dost, jestliže upozorní na některé dosud málo diskutované problémy. Přitom by se nemělo zůstat u jednorázové diskuse, hledání cest k výchově mladé generace amatérským divadlem by nemělo být ukončeno 33. JH, nemělo by jít o pouhou kampaň, ale o dlouhodobé úsilí chápání v celé šíři potřeb naší společnosti a naší socialistické kultury, tedy nikoli jen ochotnického divadla nebo jen lidové umělecké tvořivosti. Ať není letošní 33. Jiráskův Hronov ukvapeným a povrchním vykřičníkem za otázkami mládeže a amatérského divadla. Měl by být spíše dvojtečkou, za níž bude následovat mnoho diskusí upřímných a společností potřebných nejen slov, o která není nikde nouze, ale především uměleckých činů, kterých není nikdy dost.

HRONOV není jen ochotnickou záležitostí

Letošní hronovská třiatřicítka není sice zaokrouhlené jubilejní číslo, ale představuje celou třetinu století. Toho věku se dožívá málo periodických akcí z oblasti umění. Nechci tu vzpomínat těch pesimistických hlasů, které nejednou tvrdily, že se Jiráskovy Hronovy přežily, že patří minulosti. Zřejmě tomu tak není a patrně nebude; to by museli vymřít ochotníci divadelníci, jejichž životnost je nezdolná právě tak jako jejich touha, aby jim v kytici uměleckých úspěchů nechyběla vavřínová snítka z Hronova. Nový organizační řád vyloučil, aby se ze ctižádosti stala konkurenční revnivost. Tím ochotnické divadlo může opravdu ryze umělecky soutěžit na jedné straně a stává se důležitým pomocníkem při dovršování kulturní revoluce socialistického státu na straně druhé. Pohled na program 33. JH dosvědčuje pohotovost a vyspělost ochotnické dramaturgie. Nejvýznačnější novinky světové dramatické literatury se objevují na amatérských jevištích téměř v téže době, jako na profesionálních scénách. Malé formy získávají stále víc prostoru v repertoáru, nezapomíná se na divadlo poezie a na jinak velmi úzký profil her pro mládež.

Každý ročník Hronova měl svůj specifický rys. Ten letošní bych nazval hledačský. Imponuje uměleckou odvahou, která může a nemusí vyjít, ale v žádném případě nesníží hodnotu záměru, jenž je zřejmý.

Chtěl bych vás ujistit, že Hronov není zdaleka už jenom ochotnickou záležitostí.

Spisovatelé a zejména dramatičtí autoři mají na něm živý zájem. Je i pro nás školou, kritickým ukazovatelem, hodnocením naší práce. Víťame, že pozměňuje svůj dřívější slavnostní charakter za studijní a pracovní. Přejeme mu, aby hledal a nacházel, aby byl plný skutečně tvůrčího vzrušení, které právě v přítomném čase poznamenává celý náš kulturní život, jež bychom si už bez vyspělého, pokrokového a průbojného ochotnického divadla nedovedli vůbec představit.

Karel Stanislav

Ostrovskij + Novák + Dlabal

aneb slovo o včerejším představení

První soubor odehrál první představení a mnohostrunná mašinerie letošního Hronova se rozjela na plné obrátky. Byť první je čest, ale také odpovědnost, je to krásný pocit, ale také nervy napjaté k prasknutí. Zahájil 33. JH případlo Bezručovu divadlu pracujících ZK ROH Železáren v Olomouci-Hodolanech, které uvedlo vlastní úpravu Novákovy úpravy Ostrovského komedie I CHYTRÁK SE SPÁLÍ.

Představení poznamenané všemi znaky prvního a zahajujícího, proběhlo v první — odpolední — části nervozně, v druhé — večerní — mnohem vyrovnaněji a uceleněji.

Sama otázka přístupu k hodnocení představení, začíná již kdesi tam, kdy je třeba se zamyslet nad Ostrovského originálem, srovnat ho s úpravou Karla Nováka, režiséra divadla EFB a konečně s podobou, kterou hře vtiskl Vlastimil Dlabal, režisér a GLUMOV včerejší inscenace. S touto otázkou souvisí i zamyšlení nad aktualizací her klasického repertoáru, jejich přizpůsobování dnešní žhavé současnosti. Důvod by byl celkem snadno postižitelný: citelný nedostatek nových a původních her, snaha souborů nehrát běžný „bestsellerový“ repertoár, uváděný profesionálními divadly. Pozoruhodné na věci je, že „Chytrák“ Olomouckých — a konečně i Novákův, je neaktuálnější tam, kde nechává hovořit celkem nepozměňovaného klasika. (Pak ovšem některé dodatečně a zvenčí přidávané nářky spíše trochu ruší, i když reakce publika by tomu nenasvědčovala.)

Představení má pevný režijní záměr a názor, svůj tvar. Sama úprava určuje žánr (a to velmi přesně), ale mezi předlohou a její realizací to občas zaskřípe, zejména tehdy, kdy v rozporu s úpravou upadnou představitelé do popisnosti a drobnokresby. Je celkem snadno pochopitelné, že záměr dodržoval nejvíce režisér a představitel Glumova, s. Dlabal. Ale i zde — ve srovnání s inscenací divadla EFB (kterému se nelze ubránit) — byla určitá nedůslednost, proti koncepci upravovatelů. — Sám Glumov je postava trojrozměrná: občan XYZ — herec, posuzující hru z pozice člověka roku 1963, Glumov, sledující své kariéristické záměry a Glumov, který je skutečnou. Ne vždy se podařilo herci dát postavě tento trojí rozměr. (Kdyby důsledně dodržel charakter, jaký dal své postavě v první scéně s prokurátorem, měl postavu vystavenou tak, jak je v předloze míněna.)

Souboj Ostrovského s Novákem a Dlabalem je nejvýraznější v závěru komedie. Zde výrazně vítězí Ostrovský nad svými o tolik mladšími upravovateli, protože závěr koncipuje jako zápas charakterů. Režisér představení v roli Glumova se narežiroval v této scéně až do druhého plánu, ačkoliv konec by měl patřit právě jemu, jeho náležavému pohovoru s divákem. Zde je třeba mnohem více zdůraznit nebezpečnost typů lidí, které jsou na jevišti.

Představení je třeba dát plynulejší spád a netříštit je do řady nestejně (leckdy trochu stereotypně) pointovaných dílčích obrazů. Skloubením jednotlivých scén získá hra na plynulosti a jednodlosti. I v této úpravě je třeba, aby každá postava byla jedinečný společenský typ, který se nesmí ztratit pod vnějšími výrazovými prostředky. (Nedostatečně uvědomování si role v případě Mášenky, pouhé tlumočení slov role Glumovy matky, která je velmi silným emotivním zázemím celého Glumova jednání.)

Komediálnost úpravy není třeba v žádném případě zdůrazňovat některými dvojsmyslnostmi (ať v náznaku, prodlevě mezi slovy a naturalistickou milostnou scénou: generál-Turustinová), evidentní chutí souboru hrát živelnou komedii je tím zbytečně vulgarizována.

Škoda, že ani řada vtipných nápadů s rekvizitami, nebyla důsledněji promyšlena, protože (vyznamenání generála, odznak prokurátora) nebyla v souladu s maskou a kostymováním.

Olomoucký soubor je zkušený ko-

lektiv. O své cestě za veselohrou hovořil ve včerejším rozhovoru s redakcí. Vrcholu na této cestě dosáhl loňskými „Červenými papučemi“. Nyní se dostal do údobí, kdy sáhl po hře, která v této úpravě proběhla profesionálním (tedy i dobře herecky i materiálně vybaveným) divadlem, které ji navíc uvedlo v televizi.

Věříme s Olomouckými, že tato inscenace a podívání se na ni očima (dejme tomu) televizní obrazovky snímající převzaté představení, je jen další krůček ve vývoji a že se schopný a bezesporu nadaný soubor odváží brzy podívat se svými očima. V mnohých otázkách se již se závislostí na profesionálních vzorech vyrovnal.

Už pro tu nespornou lásku k věci, pro mnoho talentu a dobré vůle, obětování a bohatou zájezdovou činnost, kterou soubor vyvíjí v okruhu svého působení, hlavně na malých vesnicích.

A poděkování, jímž se hodnocení obvykle začíná, tedy až na sám závěr.

Pracovní kolektiv

TELEGRAM

Přeji letošnímu Jiráskovu Hronovu, pořadatelům, souborům a všem účastníkům, jakož i samotným Hronovským tam u nás, mnoho úspěchů.

Váš prof. A. M. Brousil, rektor AMU

WP a JH

Před několika lety otevřel Jiráskův Hronov svou pohostinnou náruč i tzv. divadlům poezie. Byl to skutečně jen o m akt pohostinnosti — nebo tu šlo o něco víc, o nějaké hlubší souvislosti nejen (formálně) Wolkrova Prostějova a Jiráskova Hronova, ale i (obsahově) amatérského „divadla poezie“ a amatérského divadla vůbec? Existují vůbec takové souvislosti? Je to jen náhodou, že i v programu letošní přehlídky zazní poezie s jeviště ve zvlášť komponovaných pořadech, že se tu představí dva soubory, které se účastnily ústřední přehlídky STM v oboru umělecký přednes? A není-li to náhoda, proč tomu tak je?

Takové a podobné otázky se vyrojí, zamyslíme-li se nad vystoupeními obou souborů. Každá z nich vyžaduje odpověď. A — věřte — není snadné odpovídat. Ze dvou důvodů: jednak proto, že jsou to často otázky složité, které nelze zodpovědět jednou větou, jednak proto, že jsou to otázky živé, které je třeba zodpovídat souběžně s praxí ochotnické práce. Chtěl bych proto jen upozornit na dvě ze souvislostí, které oba soubory amatérské práce spojují.

Jednou z nich je vzájemná prospěšnost obou těchto příbuzných obo-

rů. Praxe mnoha divadelních souborů dokazuje, že práce na recitačním vystoupení (sólovém nebo kolektivním) v mnoha směrech kladně ovlivňuje kvalitu herecké i režijní práce a je leckdy zdrojem nových námětů pro dramaturgii, režii a interpretaci běžného divadelního repertoáru (v to počítaje nejen zvyšující se úroveň díky, jak se běžně již tvrdívá, ale rovněž zvyšující se způsobilost zvládnutí zvukové podoby textu, citlivě vyjádřující myšlenku textu).

Druhá souvislost je v estetickém působení, kterému je člověk „vystaven“ jak při práci na tvorbě divadelního představení, tak při recitačního vystoupení (či představení některé kolektivní formy uměleckého přednesu). Práce s poezií (mám tu na mysli jakoukoli předlohu pro vystoupení uměleckého přednesu), vzhledem k práci divadelní, člověka kultivuje, zbystřuje a zjemňuje jeho schopnosti estetického vnímání. — A uvážíme-li, že (jak dokazuje STM) umělecký přednes je dnes ponejvíce záležitostí právě mladých lidí, nezbyvá než věnovat shora zmíněným otázkám o trochu víc pozornosti než dosud. V našich úvahách i v naší praxi.

Jan ŠRAMEK

Potichu o umění mluvit beze slov

U nás:

Proč právě pantomima se stala vyjadřovacím prostředkem mladých z Brna?

Ryšáneková:

- Zájem mladých lidí o novou jevištní formu, která jim dává možnost vyjádřit se k dnešnímu životu srozumitelně a ve zkratce.
- Náhoda, že se na krajském kole STM v roce 1961 sešlo několik talentovaných zájemců o pantomimu, kteří do té doby pracovali roztráštěně.

Tyto dvě skutečnosti dávaly dobrou perspektivu dalšího rozvoje a práce na poli pantomimy.

U nás:

2. Vycházíte při vytváření představení z Marceaua, z Fialky nebo z Brna?
3. Jak se na stylu souboru podílí lidská různost individualit příslušníků souboru?

Ryšáneková:

- Ani z Marceaua, ani z Fialky, ale — nezní-li to příliš sebevědomě — z Brna, tj. z podmínek, které v Brně máme. Na Marceauových etudách se soudruzi učili.
- Dnes při práci vycházíme ze zkušeností vedoucích a ze zkušeností a poznatků všech členů.
- Vycházíme z pozorování života kolem sebe a z touhy k tomuto životu se vyjádřit.
- Z požadavků publika, hlavně mladých. Poněvadž jsme mladý soubor, sledujeme pečlivě reakce a názory publika, průzkum publika (představení pro vysokoškoláky, učňovské školy, důchodce, nejmenší děti atd.).

U nás:

4. Jakou úlohu má v souboru režisérka?

Ryšáneková:

- Úloha je mnoho, režijní koly jsou až posledním článkem ve složení celé práce souboru.
- Jako umělecká vedoucí vytyčuje základní plán práce souboru, tak aby podmiňoval jeho ideově-umělecký růst.
- úloha výchovná: jednak odborně (vedení speciálních nácviků), odborná výchova je však neustále

Soubor SVVŠ uvádí „Hračku pro mne“

prolínána výchovou lidských vlastností členů souboru.

- vlastní režijní, choreografická a autorská práce. Tj. od studia rolí a postav přes všechny ostatní složky jevištní — hudbu, světla, zvuky — až ke konečným revizím pořadu.

U nás:

5. Jakou úlohu v celkové kulturní situaci Brna zastává, a hlavně jakou perspektivně chce zastávat váš soubor?

Ryšáneková:

- Je to pro nás velmi vznešená otázka — úvahy o ní nám zní poněkud sebevědomě. Nicméně — chceme rozšířit počet scén a různost forem divadla pro brněnskou mládež. Naše pořady jsou určeny hlavně pro dospívající mládež; kromě toho děláme dětské pořady pro děti 6—10 let.
- snažíme se — být i malým podílem — přispět k hledání nových výrazových forem jevištních.
- naše programy jsou natolik pružné, abychom mohli z nich sestavit hodnotný estrádní pořad pro zájezdy na venkov, kde technické vybavení jeviště nedovoluje hostování profesionálních divadel.

U nás:

6. a) Jak se daří přenášet zkušenosti lidské a pracovní (ze zaměstnání) do práce souboru a při hledání umělecké tváře jednotlivých členů i souborů jako kolektivu?

Ryšáneková:

Daří, daří — ale je to perná práce. Ze chceme využívat lidských a pracovních zkušeností členů v uměleckém projevu, rozhodli jsme se vytvářet si libreto sami. Budu o tom hovořit 19. srpna na semináři.

U nás:

- b) V jakém vztahu je civilní povolání členů souboru k jejich uměleckým zálibám (v časové relaci).
- c) Jakým způsobem členové souboru dokáží zladit svůj zájem pracovní s uměleckým?

Ryšáneková:

Pochopitelně na prvním místě jsou povinnosti studijní nebo pracovní. Situace po této stránce není ještě v souboru dokonalá — převzetí některých provozně technických úkolů buď členy souboru nebo zřizovatelem je podmínkou další existence souboru.

- Právě proto, že na prvé místo klademe povinnosti pracovní a studijní, máme potíže s uvolňováním našich soudruhů, což znamená prakticky nemožnost uskutečnit řadu delších zájezdů, které nám byly nabídnuty.

- Zaneprázdněním v souboru nechceme však narušovat ani rodinný život. Snažíme se proto zapojit do života souboru i rodinné příslušníky našich členů (organizační vedoucí s. M. Ryšánek, inspicientka D. Pařízková, příležitostné úkoly B. Kostelníková).

U nás:

- d) V čem vidí členové souboru svůj hlavní příspěvek společnosti: v zaměstnání nebo v umělecké práci? V čem dosáhli více?

Ryšáneková:

Každý z členů se snaží být na svém pracovišti platným členem společnosti (prospěch studujících se ve většině případů zlepšil za dobu členství v souboru). Své volné chvíle se snaží využít rovněž ve prospěch společnosti. V jednom případě jsme přesvědčení, že nadání a umělecký zájem je větší, než schopnosti pro práci v nynějším zaměstnání. Tomuto soudruhovi se snažíme najít práci, kde by se mohly uplatnit i jeho umělecké zájmy a schopnosti.

MODERNÍ DIVADELNÍK

ví, že jedině v soudržnosti je síla, že jedině tehdy, až ztratí svoji výjimečnost v kolektivu, může se spolehnout na růst své síly vlastní, má za úkol povznést divadelní kulturu do té míry, aby se stala všelidovým majetkem, se nedá koupit jako hokynářské zboží, slouží, ale neposluhuje.

E. F. BURIAN

Mincův záběr z litvínovského Docela malého divadla

LETOS NEPŘIJEDE . . .

Vzpomínám si na svůj poslední rozhovor s dramatikem Jaroslavem Janovským. Bylo to v listopadu minulého roku. Šli jsme spolu pražskými ulicemi. Náš hovor se stočil — na Hronov. Svěřovali jsme si své dojmy z 32. JH. Jaký bude ten příští? Co nového přinese? Jak se v něm odrazí současná situace v divadelním dění?

„Však tam zase pojedeme oba,“ řekl závěrem. „Patříme už tak nějak k těm, jejichž nepřítomnost by ani nebyla omluvitelná. Neodpustili bychom asi sami sobě, kdybychom některý Hronov vynechali.“

31. prosince 1962 Jaroslav Janovský zemřel. Na profesionálních divadlech i na ochotnických jevištích se ještě hodně hrála jeho poslední komedie „Je libo cigaretu?“. — Měl rozpracovanou novou hru pro mládež a drama ze života jedné brigády socialistické práce. Nedopsal je již.

Není náhodou, že Janovského hry si našly vždycky brzy cestu k ochotnickým souborům. Byly lidové v nejlepším významu slova, dovedly získat diváka, nekoketovaly nikdy s žádnou

okamžitou módou. Nechyběl jim humor a satirické ostří. Právě v satirické komedii nalézal Janovský stále určitěji svou nejvlastnější polohu. V dramatu vážného zaměření ho upoutávaly výrazné postavy z naší i světové umělecké historie (český loutkář Matěj Kopecký, Mikoláš Aleš a v „Hledači světla“, nejvýzrálejším Janovského díle, slavný holandský malíř Vincent van Gogh). Věnoval se však i hrám pro mládež, hudební komedii a rozhlasové hře. Byl dobrým dramatikem. Bohatá bilance pouhých jedenapadesáti let života...

Letos tedy do Hronova nepřijede. Je mou smutnou povinností omluvit ho, že se tentokrát nevydá na cestu za ochotníky, které měl ze srdce rád a kteří měli rádi jeho. Bude nám tu jistě chybět.

Člověk odchází, dílo zůstává. — A kromě zanechané práce zbývá i vzpomínka. V našem případě na jednoho z těch, jimž patří na naší největší ochotnické přehlídce minuta ticha. — Věnujte mu ji v duchu.

Karel STANISLAV

NA KUS ŘEČI O 33 HRONOVECH

Není nic nového, že každoročně v těchto dnech, obdobně jako mohamedáni do Mekky, putují ochotníci ze všech stran ke Hronovu; mnozí už po několikáté, někteří přijíždějí letos poprvé. Ale málokdo, zvláště z těch nových návštěvníků, už dnes ví, jak to tady vlastně všechno začínalo, než se dospělo až k té třiatřicetce. Na tuhle otázku — a na mnoho podobných — může však dobře odpovědět Ladislav Fiala z Týnce n. L. Kdo to je? Bezmála sedmdesátiletý (ačkoli byste mu tolik nehádali) ochotnický režisér a herec, který po 53 letech nepřetržité ochotnické práce má za sebou na 630 odehraných představení — a věrný návštěvník dvaatřiceti Hronovů, tj. všech kromě

toho prvního, o němž prý se tenkrát vinou slabé propagace skoro nevědělo.

Ladislava Fialu není snadné vyhledat u p. Fridolína Zítka, kde je po celých těch dvaatřicet let jeho pravidelné hronovské bydliště — a v posledních letech nejen jeho, ale i jeho manželky Anny, rovněž náruživé a dlouholeté ochotnické herečky. Ještě méně snadné je dát se s ním do hovoru, protože velmi rád a nadšeně vypráví o ochotnickém divadle vůbec, a zvláště pak o Hronovech. Přitom lze nahlédnout i do jeho pečlivě vedených zápisků, které mj. obsahují přesné programy všech 33 Hronovů (ano, i ten letošní je tam už zaznamenán) a podrobnou statistiku souborů, které kdy v Hronově vystoupily, i autorů, jejichž díla tu byla uvedena.

Některé zajímavosti z tohoto jeho archivu a z jeho vzpomínek otiskneme v příštích číslech našeho časopisu.

JEDNO NEMOHU POCHOPIT

Byla by to dlouhá řádka, kdyby člověk chtěl vyjmenovat všechna jména orgánů a organizací, které vysílají své zástupce na zahájení Jiráskových Hronovů. Stala se naše přehlídka už středem pozornosti řady jednáni městských, okresních, krajských a ústředních výborů, komisí a aktivů. Jeden uzná se zadostiučiněním i při pravý koncepci, i po čase hodnocení, jiný dá připomínku, jiný udělá nějaké opatření, jiný poradí. Najdou se mezi členy i takoví, co řeknou své nevím, nevím... a každý z těch or-

VÍTÁME

z celého srdce na 33. Jiráskově Hronově s. ALEXEJEVU, ředitelku moskevského Ústředního domu lidové umělecké tvořivosti.

DNEŠ

- 14.00 Hrajeme vám od podlahy pořad dechovky ZK ROH MAJ
- 15.00 Jiráskovo divadlo
Saša Lichý:
HRAČKA PRO MNE
- 18.00 Program souboru ZK ROH Severografia z Č. Kostelce
HADAR — na náměstí
- 19.30 Jiráskovo divadlo
- 22.30 Pásmo poezie Lidé
Lidi kolem Davida (pantomima)
Pásmo francouzské poezie
Bon jour, amour

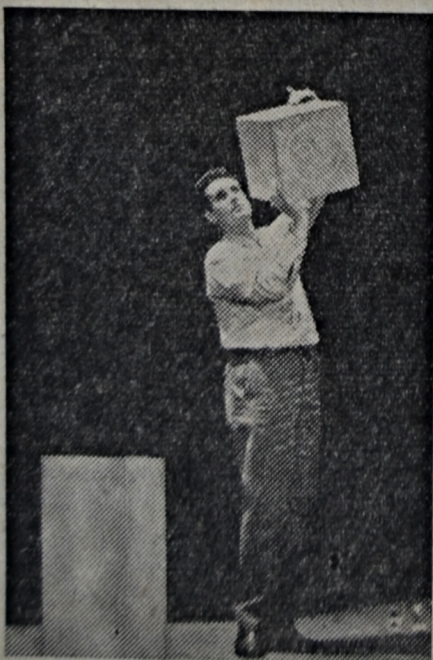
ZÍTRA

- Kroužky pracují podle programu
- 13.30 Seminář — sokolovna
Mládež a ochotnické divadlo
- 15.00 Jiráskovo divadlo
- 19.30 Igor Torkar:
MALOVANÁ LOPTA
- 18.00 Pořad souboru ZK ROH MAJ
DALIBOR — na náměstí

Z pracovního kolektivu

O soubory se stará s. Ladislav Lhotá. Styk pracovního kolektivu s účastníky kroužků obstarávají s. Štula a Šmatlík. Organizačním tajemníkem pracovního kolektivu je s. Semelka. Spojkou mezi novináři a pracovním kolektivem je s. Valenta. Užší předsednictvo tvoří Jiří Beneš, Olga Ličardová a Jaroslav Šindelář.

Plakát a užitá grafika je název dvou mladých výtvarníků Jaroslava Chebena a Jiřího Zhibo, která bude otevřena od 17. do 30. srpna ve výstavní hale Jiráskova divadla. Otevřeno denně, vstup volný. Katalog stojí 3 Kčs.

Petr Železný ze souboru Směr 63

Vydává: PRACOVNÍ VÝBOR 33. JIRÁSKOVA HRONOVA. — Řídí redakční rada: Jan ŠRÁMEK, předseda, Věra DLOUHÁ, Viera SMREKOVÁ a Josef VAVŘICKA. Redakce: Jiří BÍLÝ, Pavel BOŠEK, Hana KRČULOVÁ, Jaroslav VEDRAL, Fero ZELIEZKA. — Vedoucí redaktor: Jiří BÍLÝ. — Tisk: Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, provoz 413 HRONOV N-05*31505